

"De onafwijsbare noodzakelijkheid, de productiviteit der arbeid te doen stijgen en de rentabiliteit van alle bedrijven te bereiken,..... brengt de belangen der arbeidersmassa's met die der fabriekdirecteuren in zekere tegenstelling, zoodra het om de arbeidsvoorwaarden gaat..... Daarom is het de absolute plicht der vakverenigingen de belangen der arbeiders in de gesocialiseerde bedrijven te verdedigen....."

(Resolutie XIe Partijdag - Maart - April '22)

Dit was dan ook wel nodig, want de Centrale Raad der Vakverenigingen stelde vast, dat de Opperste Economische Raad zich bij arbeidsbescherming "niet liet leiden door de belangen der arbeiders, maar door de financiële belangen der industrie".

(Trud - 1928 - No: 31)

Dat betekende dan, dat de Opperste Economische Raad te weinig gelden beschikbaar stelde voor de arbeidsbescherming in de bedrijven. Maar de "roode directeuren" maakten het veel fraaier. Van de klaarblijkelijk te schrale middelen voor arbeidsbescherming gebruikten ze slechts een klein gedeelte. De rest staken ze waarschijnlijk in het bedrijf. Zou geeft de "Trud" - 1928 - No: 32, de volgende getallen:

De Ukrainische staatstrust verbruikte 20 %. Dus waarschijnlijk heeft ze 80 % van de middelen, die voor arbeidsbescherming bestemd waren, in het bedrijf gestoken. De Ural-Asbesttrust verbruikte slechts 28 %, de Donugol verbruikte 18.7 %, Jugostaal verbruikte 14.8 % en de Jushni-Rudnitrust verbruikte slechts 4.9 %. Inderdaad, een "zuinig" bedrijfsbeheer!

Het gevolg bleef dan ook niet uit:

BEDRIJFSONGEVALLEN - (Trud - 1928 - No:159)

In de trust Donugol hadden in 1925 - 18.7 % van alle arbeider een ongeval; in 1926 bedroeg het 26.3 % of 18 821 man. In 1927 steeg het tot 25 749 man.

In de Montaan-industrie in 1923	aantal ongevallen	11.5 %
1925	18.0 %
1926	25.0 %

Ten slotte nog eenige gegevens uit de "Trud" - 1928 - No:280:

Aantal ongevallen in 1927/28:		
In de mijnbouw:	October - December 1927.....	8.3 %
	Januari - Maart 1928.....	9.3 %
	April - Juni 1928.....	10 %

Het aantal ongevallen steeg dus in ieder kwartaal met ongeveer 1 %. In de metaalindustrie was het aantal ongelukken in dezelfde tijdperken 6.8 %, 7.1 %, 7.9 %. Ook hier dus een regelmatige stijging.

Dat is de ordenende functie van de waarde en de meerwaarde!

We willen het hierbij laten. Het gaat er voor ons slechts om, deze dingen vanuit een bepaalde gezichtshoek te doen zien. En deze is dan, dat dit verloop van zaken in Rusland niet geweten kan worden aan de slechtheid van de russische staatsbestuurders,

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens eenmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkbareid en telkens dieper ontzetting van het proletariaat tot uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten werken de arbeiders in dezen strijd op het gebied van de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIECENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestuur van de arbeiders. Daarom plaatsen zij zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Zevende Jaargang No: 14, October 1934

ARBEIDERSRADEN en COMMUNISTISCHE

PRODUCTIE

DE WEG TERUG

In de hierachter afgedrukte stellingen wordt de opvatting van S. P. D. aanhangers over de weg naar het socialisme weergegeven. Na de totale ineenstorting van de reformistische en opportunistische politiek geconstateerd te hebben, spreken ze zich uit voor de "revolutionaire" weg. In stelling 2 nemen ze dat een "radikale breuk" met de tot nu toe gevoerde politiek, waardoor een "grondige verandering van de middelen en methoden van de politieke strijd on van zijn concrete doeleinden" noodig zou zijn. Als doel wordt dan een "socialistische duitse radenrepubliek, die door de dictatuur van het proletariaat wordt beheerscht" (stelling 3) aangegeven.

Op het eerste gezicht schijnt dit werkelijk een radikale breuk met de oude sociaal-democratische politiek te zijn, want een "socialistische radenrepubliek" en "de dictatuur van het proletariaat" werden door de S. P. D. fel bestreden. Maar uit de volgende stellingen (4 - 7) waarin de rol van de partij vóór en na de revolutie wordt behandeld, en waar wordt gezegd, dat weliswaar de arbeidersraden de organen van de "dictatuur van het proletariaat" moeten zijn, maar onder de "leiding" van de partij, volgt ondubbelzinnig, dat van een radikale breuk met de sociaal-democratische politiek geen sprake kan zijn.

Het was al juist om te zeggen, dat men tot het uitgangspunt van de sociaal-democratische politiek en de oude opvattingen over weg en doel van het socialisme wil terugkeeren. Want dat de S. P. D. van oorlogs- en naoorlogsperiode geen socialistische politiek meer heeft gevoerd, maar juist lange de weg

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

van het reformisme tot een democratische hervormingspartij was geworden, kan toch wel niet meer worden bestreden. Juist omdat deze democratische hervormingspolitiek in het fascisme eindigde, kan niet van een breuk met deze politiek worden gesproken. Men kan niet breken met een politiek die er niet meer is.

De oude S. P. D. wilde het "socialisme" (de zuiver democratische S. P. D. wilde geen socialisme meer en daarom ook geen dictatuur van het proletariaat), maar zij wilde het door de wettelijke mogelijkheden die de burgerlijke democratie schijnbaar bood te benutten, bereiken. De S. P. D. is met deze burgerlijke democratie, waarmee zij op leven en dood was vergroeid, te gronde gegaan. Wie nu nog het socialisme wil veroveren, heeft dergelijke legale mogelijkheden niet meer en moet daarom langs andere weg het doel trachten te bereiken; dat is niet anders denkbaar. Maar deze andere weg, die de stellingen willen omschrijven, verschilt in geen enkel opzicht van de opvattingen die daarover in de oude (nog niet verburgerlijkte) sociaal-democratie aanwezig waren.

De stellingen 4 - 7 laten dit volkomen duidelijk zien. Ze brengen niets anders dan de opvattingen van de russische sociaal-democratische partij (bolsjewiki), die de democratische weg van de duitse S. P. niet is gegaan. Ook hier is het de "doelbewuste revolutionaire partij", "de voorhoede", die de massa's in de strijd en naar de overwinning voert, massabewegingen en de gewapende opstand voorbereidt en organiseert. En na de overwinning is het alweer de partij, onder wiens leiding de arbeidersraden als staatsorganen moeten werken en de arbeiders en ambtenaren in industrieorganisaties worden georganiseerd. Wanneer er nog eenige twijfel zou zijn, wie de werkelijke macht in deze socialistische radenrepubliek is toegedacht, dan wordt deze door stelling 7 opgegeven:

"De verzekering van de macht berust tot aan de oprichting van een socialistisch leger, bij het gewapende proletariaat."

Dat betekent met andere woorden, dat de gewapende arbeiders, die nodig zijn om de fascistische staatsmacht neer te werpen, na de overwinning de wapens uit de hand moeten geven, ten gunste van een "socialistisch leger", dat natuurlijk onder commando van de partij staat.

Van alle versluieringen ontdaan, blijft de oude sociaal-democratische opvatting over weg en deel van het socialisme, die in de verovering van de politieke macht door de sociaal-democratische partij begin en eind van de strijd voor het socialisme is.

Nu heeft juist de ontwikkeling van de russische revolutie bewezen, dat een uitoefening van de staatsmacht door de partij geen "dictatuur van het proletariaat" kan worden genoemd; ook geen dictatuur van het proletariaat door de dictatuur der partij - zoals de russische social-democratie het formuleert -

maar een dictatuur over het proletariaat. Dat vindt zijn oorzaak daarin, dat de door de partij beheerschte staat, als hij de in de revolutie vernietigde priaatkapitalistische economie tot een staatshuishouding omvormt, de arbeiders opnieuw als loonarbeiders aan deze staatshuishouding onderwerpt. De stellingen 7 - 17 laten zien, dat men bij de opbouw van het "socialisme", d.w.z. bij de inrichting van de productie door de door de partij beheerschte staat het russische voorbeeld wil volgen. De eigenlijke inhoud van deze productievorm is, dat de productiemiddelen tot staats eigendom worden verklaard en de staat als eenige ondernemer onder controle van de arbeidersraden optreedt. Kleinbezit in landbouw en nijverheid moeten - klaarblijkelijk alleen een concessie aan de toestand van het oogenblik - een zelfstandig bestaan bewaren.

LOONARBEID EN STAATSHUIZHOUING

Het socialisme, dat men wil opbouwen, ontpopt zich dus als een staatshuishouding, die door planmatige leiding van de productie, door uitschakeling van de vernietigende concurrentie en de kapitaalwinst, verbonden aan het volle gebruik van de vermeerderde productiekrachten, het levenspeil van de massa's in het algemeen denkt te doen stijgen. 1) Juist omdat het privaatsbezit aan productiemiddelen aan een rationele productie in de weg staat, ja, in de permanente crisis het gebruik van de productiekrachten zelfs verhindert, verschijnt de opheffing van het privaatsbezit als het naaste doel. Daaruit volgt dan de samenvatting van de productie onder de gecentraliseerde staatsmacht. En hier is het de taak van de mannen van de wetenschap, statistici, ingenieurs, enz. om de eigenlijke opbouw te voltrekken. Zoo verschijnt de socialistische productiewijze als een organisatorisch vraagstuk, 2) als een absolute veralgemeening en definitieve voltooiing van het reeds door het kapitalisme in de trust- en kartelvorming ontwikkelde tendens. De staat wordt tot een mammothtrust, die door organisatie de hindernissen die aan een verdere ontwikkeling van de productie in de weg staan, overwint.

De russische ontwikkeling heeft bewezen, dat een dergelijke staatshuishouding niets anders kan zijn dan staatskapitalisme.

- 1) "Het socialisme is niets anders dan de eerste stap vooruit bij het staatskapitalistische monopolie. Of zoo: Het socialisme is niets anders dan een staatskapitalistisch monopolie, ingesteld ten nutte van het heele volk en in zooverre geen kapitalistisch monopolie meer." Lenin - "Die drogende Katastrophe und wie soll man sie bekämpfen?" S. 40.
- 2) "Men moet de arbeid op een nieuwe manier organiseren, nieuwe vormen voor het inschakelen in de arbeid, het ondergeschikt maken aan de arbeidsdiscipline scheppen." Lenin - op het 81-russ Radencongr. 8 November 1918.
"De nieuwe taak is de organisatie van de industrie en allereerst van de eigen krachten." Lenin - als voren.

De arbeider blijft loonarbeider, nu gebonden door de arbeidsplicht voor de staat (stelling 11). Hij werkt in staatsbedrijven en verkoopt zijn arbeidskracht aan de staat. Zijn loon is de prijs, die de staat hem daarvoor betaalt. Daardoor treedt de staat in de plaats van de onteigende privaatkapitalisten. Hij is het, die nu het commando over de loonarbeid uitoefent en daardoor ook de arbeiders beheerscht en uitbuit. De arbeidskracht wordt, precies als in het privaatkapitalisme tot waar; hij wordt aan een reeds vervaardigd product (de levensmiddelen die de arbeider door zijn loon verkrijgt) gelijkgesteld. Hij wordt tot waar, dat beteekent ook, dat hij tot voorwerp wordt gedegradeerd, van elke persoonlijke wil wordt losgemaakt. Hij wordt van subjeet tot objekt. Daar echter de arbeider niet van zijn arbeidskracht kan worden gescheiden, geldt voor de loonarbeider hetzelfde; hij wordt tot een zaak, een voorwerp gedegradeerd, om door de bezitters van de productie-middelen ook als "een middel om te produceeren" te worden gebruikt. 3). Er is geen verdere uiteenzetting noodig om te kunnen zeggen, dat met het feit, dat in deze, als socialisme aangekondigde staats-huishouding de arbeider loonarbeider blijft, ook over zijn maatschappelijke positie is beslist.

Maar aan het russische voorbeeld is niet alleen te zien, dat het aangekondigde socialisme in werkelijkheid staatskapitalisme is. Het heeft niet alleen bewezen, dat de staatsproductie geen productie voor de behoefte, maar gewone warenproductie is. Er vormde zich ook een heerschende laag, die over het staats-eigendom beschikt en daardoor een bevoorrechte plaats inneemt. Deze laag heeft belang bij de verdere uitbouw van de staatsmacht, omdat het juist deze staatsmacht is, die zijn bevoorrechte plaats in de maatschappij waarborgt. Hij geeft ook de richting van de verdere ontwikkeling aan, want in zijn handen zijn alle materiele middelen en de overige krachten der maatschappij geconcentreerd. En wat kan hij anders doen, dan naar vermeerdering van het staatsbezit en vergroting van de staatsmacht streven?

Is de maatschappelijke productie eenmaal als staats-huishouding ingericht, dan doorloopt hij een ontwikkeling die door de daarmee geschapen machtsverhoudingen wordt bepaald. De arbeiders worden onteigend, elke dag opnieuw, als ze arbeid verrichten; en wel door de staat, de eenige bezitter, die zich de arbeidsproducten toeëigent. De staat is bezitter, beheerder van de maatschappelijke rijkdom. Hij is organisator en leider van het maatschappelijke productieproces. En hij is tevens de macht die het aandeel van de onteigening bepaalt en de goederen verdeelt. 4). Dit is een

7). "Het omstellen van de industrie op het rentabiliteitsprincipe eischt de volle exploitatie van alle elementen van de productie en de arbeidscapaciteit der arbeiders...."

De rol en de taak van de vakverenigingen onder de voorwaarden v/d N.E.P.; Stellingen v/d K.P.R. 8

Er is geen andere grondslag (voor de organisatie der industrie) dan het gebruik van miljoenen menschen volgens een van te voren vastgesteld plan. Lenin-al-russ. Radencongr. 8 Nov. '18

4). "Een dergelijk resultaat (n.l. van de industrialisatie-G.I.C.) echter vereischt enerzijds, onder de tegenwoordige omstandig-

maatschappelijke organisatie, die men het beste begrijpt, als men zich het administratieve apparaat van alle privaatkapitalistische ondernemingen, naamloze vennootschappen, syndicaten, trusts enz. vereenigd denkt met de politieke staatsmacht. De staat als eenige ondernemer is niets anders dan een dergelijke aaneensmeding van alle bestuursorganen van het privaatbezit; want evenals de administratie van het private kapitaal onproductief is en alleen als orgaan voor de toeigening van de producten van anderens arbeid dient, evenzo levert het bureaucratische staatsapparaat geen product en heeft geen andere taak, dan dat, wat door loonarbeid in de staatsbedrijven is voortgebracht, voor de staat te verzekeren.

De ontwikkeling van de staats-huishouding wordt dienengevolge gekentekend door een tegenstelling, die zich voortdurend moet verscherpen. 5). Aan de eene kant opeenhooping van bezit en macht in handen van de staatsbureaucratie, want in haar is de staat; aan de andere kant de loonarbeiders, wier arbeidsproducten door de staat worden geannexeeerd. Hoe meer de rijkdom en de macht van de staat groeit, hoe groter de uitbuiting van de loonarbeiders is, hoe machtelozer deze zijn. Met de maatschappelijke rijkdom als staats-eigendom neemt ook de ellende der loonarbeiders toe; de klassenstrijd tusschen loonarbeider en staatsbureaucratie is zijn noodzakelijk gevolg. Om zich in deze strijd dood te zetten, blijft de bureaucratie geen andere keus, dan het onderdrukkingeapparaat van de staat uit te breiden; het moet groeien naarmate de tegenstelling dieper wordt, hoe rijker de staat, hoe groter de ellende der arbeiders, hoe heftiger de klassenstrijd.

INTELLEKTUEELEN EN STAATSHUISHOUDING

De theorie van het socialisme als staats-huishouding draagt het merk van zijn ontwerpers op het voorhoofd; hij is uit het brein van de "intellectueelen" in de tegenwoordige privaatkapitalistische

heden van Rusland onvoorwaardelijk de concentratie van de geheele macht in de handen van de bedrijfsleidingen. Deze leidingen, die in de regel op de grondslag van de persoonlijke verantwoordelijkheid zijn opgebouwd, moeten zelfstandig beschikken over de hoogte van de arbeidsloonen, de verdeling van de goldloonen, rantsoenen, beroepskleeding en alle andere verzorgingsmiddelen.... Vakverenigingen en N.E.P. Stelling 6

5). "Dit feit, gepaard aan de noodzaak om de productiviteit van de arbeid te verhooogen, ieder bedrijf zonder verlies en rendabel te doen werken,.... veroorzaakt onvermijdelijk een zekere belangentegenstelling in de kwestie van de arbeidsvoorwaarden tusschen de arbeidersmassa en de leidende directeuren van de bedrijven, resp. van de afdelingen waaraan ze ondergeschikt zijn" (Als voren - Stelling 5)

maatschappij geboren. De intellectueelen behooren als bevolkingsgroep tot het administratieve apparaat van het privaatsbezit. Zij zijn praktisch de beheerders van de maatschappelijke rijkdom, zonder hiervan het eigendomrecht te hebben. Hun functie in de privaatkapitalistische huishouding is een heerschappij- en leidersfunctie. Zij zijn de uitvoerende organen van de kapitaalheerschappij, de leiders der productie, commandanten van de loonarbeiders, beheerders en beschermers van de eigendomsrechten van het kapitaal. Het denken van deze intellectueelen kan niet anders zijn dan de functie die ze in de maatschappij vervullen. Daarom kunnen ze zich ook geen maatschappelijke productie voorstellen, waarin geen loonarbeiders zijn en waarin zij niet het bevel voeren. Uit de erkenning, dat aan de kapitalistische productiewijze en daardoor aan de kapitaalheerschappij historische grenzen zijn gesteld, volgt voor hen nog niet, dat dan ook de kapitalistische productiewijze zelf moet worden overwonnen, maar alleen, dat zij zelf de kapitaalheerschappij afwerpen. De productie in de staatshuishouding tot een mechanisme van enorme productiecapaciteit omsmeeden, bevrijden van de kapitaalheerschappij, maar onder het commando van de ingenieurs, der directeuren en specialisten, als in de tijd van de oude renaissance, is een oplossing van de maatschappelijke conflicten, die zich als vanzelf aan de hand doet. De eigenlijke leiders van de economie (en politiek) bevrijden zich van de meer en meer als parasitair ondergrondende kapitaalheerschappij. Hun dadendrang, door de winstproductie aan banden gelegd, ziet ongekende perspectieven. En zij zijn ervan overtuigd, dat ze bij de onmetelijke productiecapaciteit van de door de staat vereenigde, moderne industrie, alle menschen met een overmaat van goederen gelukkig kunnen maken. Kan men iets anders verwachten, dan dat hun "socialisme" als staatshuishouding verschijnt?

PROLETARISCHE PROBLEEMSTELLING.

De loonarbeiders kunnen met dit "socialisme" niet tevreden zijn, ook als het hen met materiele goederen zou zegenen (wat overigens zeer is te betwijfelen). Ze moeten er naar streven de kapitaalheerschappij ook voor hen wordt opgeheven; dat ze niet meer als arbeidskracht gekocht en als productiekraacht aan de machines gelijkgesteld, onder het commando van de nieuwe heerschers in het productieproces worden ingelijfd. Ze moeten zelf tot meesters van de productie, van hun eigen- en van de mechanische productiekrachten worden. Zij zelf moeten de productiemiddelen in bezit nemen, om deze in naam van de gemeenschap en onder verantwoordelijkheid deze te gebruiken en te beheeren. Zij moeten zichzelf tot arbeiders der productie tot beheerder en verdeeler van de geproduceerde goederen opwerpen, als ze de menscheit in de klassenlooze gemeenschap willen vereenigen en niet zelf opnieuw in knechtschap willen vervallen.

Uit dit streven, anders dan bij de intellectueelen, spruit ook een andere probleemstelling voort, ontspringen nieuwe gezichtspunten. Daardoor vormen zich opvattingen over de wederkerige betrekkingen tusschen menschen in de maatschappelijke

productie, die de intellectuele kringen onbegrijpelijk schijnen en die ze voor utopisch en onmogelijk verklaren. Maar deze denkbeelden hebben in de revolutionaire verheffingen van de loonarbeiders, de moderne proletariërs, reeds een enorme kracht ontwikkeld. Deze kracht uitte zich het eerst in grootere omvang in de Parijse Commune, die de gecentraliseerde staatsmacht door de zelfheerschappij der communes trachtte te overwinnen. Hij bewerkte o.a. ook, dat Marx zijn opvatting, dat de staatshuishouding de overwinning van de klassenmaatschappij zou brengen - (neergelegd in het Communistisch Manifest) - liet varen. In de arbeiders- en soldatenraden van de russische en duitse revolutie van 1917 - 23 verhief hij zich opnieuw tot een geweldige, somtijds alles beheerschende macht. En er is in de toekomst geen proletarisch-revolutionaire beweging denkbaar, waarin hij niet een steeds meer op de voorgrond tredende, uiteindelijk alles beheerschende rol zal spelen. Hij is het zelfhandelen der breede arbeidersmassa's, dat zich in de arbeidersraden belichaamt. Hier is niets utopisch meer, het is reële werkelijkheid. In de arbeidersraden heeft het proletariaat de organisatorisch vorm, waarin het zijn bevrijdingstijd voert geschapen.

Zoo is het dan geen utopie, geen leege theorie, dat deze arbeidersraden, daar waar ze zich om de productie groepeeren, in de bedrijven, als bedrijfsorganisaties, de productiemiddelen zelf in bezit nemen en de productie zelf willen leiden. Het is een eisch, die in de loop van de ontwikkeling door breede arbeidersmassa's wordt gesteld. En de intellectueelen zullen dit streven met geweld moeten onderdrukken, als ze het commando in de staatshuishouding willen behouden.

De probleemstelling in de kwestie van de inrichting der economie is vanuit het gezichtspunt der arbeidersraden niet deze hoe de productie beheerscht en in dit opzicht het best moet worden georganiseerd, maar hoe de wederkerige betrekkingen tusschen de menschen in verband met de productie moeten worden geregeld. Want de productie is in hun oogen geen zakelijk proces meer, waarin de arbeid der menschen en hun producten van hen worden gescheiden, die men berekent en aligert als dood materiaal, maar hij is de levensuiting van de arbeiders zelf. Is de productie - de levensuiting der menschen, als ieder moet arbeiden - reeds nu maatschappelijk in de uitoefening, dan kan ook de deelname van de menschen daaraan aan hun eigen levensuiting, maatschappelijk worden geregeld, zonder hen weer aan hun eigen arbeidsinstrumenten gelijk te stellen en aan het commando van een bijzondere groep te onderwerpen. Is het probleem eenmaal zoo gesteld, dan is de oplossing ook niet meer zoo onwaarschijnlijk en tamelijk gemakkelijk te vinden. Hij biedt zich ook hier als vanzelf aan. Het is de arbeid der menschen zelf, hun eigen levensuiting op het gebied der productie, die als maatstaf voor de regeling van de onderlinge betrekkingen dient. Is de arbeid van de enkeling zo goed als van hun vereeniging in bedrijfsorganisaties, eenmaal als bepalende factor bij de maatschappelijke regeling van de wederkerige betrekkingen algemeen doorgevoerd, dan is er voor de een of andere leiding, die niet zelf deelneemt aan de productie, die alleen heerschappijfuncties

uitoefent en zich de producten van anderen toeigent, geen plaats meer.

DE ARBEIDERSRADEN.

De stellingen laten zien, dat men niet in de scheppende kracht van het proletariaat gelooft. Ook niet, nadat de arbeidersraden als een niet te ontkennen feit hiervoor het bewijs brachten. Geen leider van de sociaal-democratie, zelfs Lenin niet, had voor 1917 de betekenis van de arbeidersraden begrepen en toch speelden ze in de russische revolutie van 1905 in Petersburg al een belangrijke rol. Eerst toen in het jaar 1917 in Rusland, vervolgens in Duitschland, enz. de arbeidersraden de strijdvorm van het revolutionair handelende proletariaat bewezen te zijn; toen de breede arbeidersmassa's door de arbeidersraden een beslissende invloed op de politiek en de economie uitoefenden, toen eerst richtte de aandacht van de grootheden der sociaal-democratie zich op de arbeidersraden. Maar volstrekt niet in de zin, dat men daarin de eerste zelfstandige stap van het proletariaat zag, die ertoe zou leiden, dat het zelf zijn lot bepaalde. De arbeidersraden waren voor hen een nieuwe verschijningsvorm van die kracht, die ertoe moest dienen om henzelf aan de macht te brengen. Het proletariaat, deze reusachtige, nog steeds groeiende maatschappelijke kracht, is in hun oogen inderdaad alleen maatschappelijke kracht; is evenals de productiekrachten in de bedrijven een kracht die men gebruikt om bepaalde resultaten te bereiken, om uitgewerkte plannen te verwezenlijken. Zoo is het denken van de intellectueel als leider van het kapitalistisch productieproces en zoo is ook zijn denken, als hij als sociaal-democraat de maatschappelijke krachten wil leiden. Het proletariaat heeft voor hem geen zelfstandig denken; het denkt en handelt zooals zijn leiders denken.

Daarom moet de "revolutionair marxistische partij" (stelling 6) de leiding in handen hebben, willen de proletarische krachten in overeenstemming met de socialistische plannen worden aangewend. Is het niet de revolutionair-marxistische, - dan is het toch een andere partij, die de kracht van het proletariaat gebruikt, om zijn bijzondere plannen en voornemens te volvoeren. Wie vanuit deze gezichtshoek de dingen ziet, kan tot geen andere gevolgtrekking komen dan: Zonder de leiding van de partij geen socialisme.

Vanaf dit standpunt verschijnen de arbeidersraden als de nieuwe organen van het proletariaat, waarin men de leiding moet veroveren; ze moeten tot een werktuig in de hand van de leider worden, die door hen op het denken en handelen der massa's moet inwerken. In deze geest worden de arbeidersraden in de stellingen ook gezien en omschreven.

Maar de kracht die van de arbeidersraden uitgaat, kwam juist lange de omgekeerde weg tot stand. Het was de in de bedrijven in massavergaderingen geboren wil van de massa die afgevaardigden en godolageerden uit de massa als woordvoerdere naar voren bracht, steeds bereid, met de uiterste middelen voor hen in te staan. Deze wil van de massa vormde zich tot een tot nu toe nog slechts in betrekking tot een paar heel algemeene problemen, waar

van ten slotte niemand de oplossing uit de weg kon gaan. Zoo was de wil van de massa's in Ausland in 1917 en in Duitschland in 1918 gericht op de beëindiging van de oorlog. De oorlog moest kost wat kost, worden beëindigd; alle bedenkingen daartegen, kunstmatig opgewekte of in de massa zelf wortelende, werden ten slotte aan de kant gezet. Zoo ontstond overal de algemeene wil een eind aan de oorlog te maken en daarvoor de strijd tegen de militaire macht van het eigen land op te nemen. De arbeiders- en soldatenraden waren slechts de organisatorische vorm waarin dit willen zich in handelen omzette. Zoo zijn de arbeidersraden alleen mogelijk als uitdrukking en organisatorische vorm van het willen van breede arbeidersmassa's, waarbij men niet uit het oog mag verliezen; dat een dergelijk willen alleen onder bepaalde voorwaarden ontstaat en zeker niet door de parolen van deze of gene partij wordt te voorschijn geroepen.

Als nu de "revolutionair marxistische partij" naar de leiding in de arbeidersraden streeft, gaat hij de omgekeerde weg. Hij wil deze organen van de massa wil als middel gebruiken om de massa's volgens de wil en het plan van de "leiders" te laten handelen. De leider echter kan de massa slechts als materiaal zien waarmee hij moet werken en daarbij is de zelfstandige massa wil een vijandig element. Daarom zijn arbeidersraden onder leiding van een partij van hun eigen kracht beroofd en als ze verder leven, dan alleen door bedrog; d.w.z. doordat zo het feit, dat ze een werktuig in de handen der leiders zijn geworden, voor de massa's versluiert. Dit was ook het lot van de arbeidersraden in Rus-

6). ".....elke machinale grootindustrie - dat is dus de materiele productiebron en het fundament van het socialisme (vereischt) de onvoorwaardelijke en strengste eenheid van wil..... die de gemeenschappelijke arbeid van honderden, duizenden en tienduizender menschen bestuurt..... Maar hoe kan de strengste eenheid van wil worden gewaarborgd? Door onderwerping van de wil van duizenden aan de wil van één enkele..... Deze onderwerping kan bij een volkomen begripen en tuicht van de aan de algemeene arbeid deelnemenden meer aan de stille leiding van een dirigent van een orkest herinneren. Hij kan de scherpe vormen van een dictatorschap aannemen, - als geen ideale tuicht en begrip aanwezig zijn. Maar, zoo of anders, is de absolute onderwerping onder een enkele wil voor het succes van de arbeidsprocessen, die naar het type van een machinale grootindustrie zijn georganiseerd, onvoorwaardelijk noodig..... nu eischt dezelfde revolutie, en wel ten behoeve van het socialisme, de absolute onderwerping van de massa's aan de aaneengesloten wil van de leiders van het arbeidsproces..... (het is) de taak van de partij der communisten..... hem (de massa)..... op de weg van de arbeiddiscipline, op de weg van de overeenstemming van de besluiten van de zitting der arbeidersraden over de arbeidsvoorwaarden met de noodzaak van de onafwijzbare onderwerping onder de wil van de sowjet-leider, van een dictator, tijdens de arbeid, te voeren. Lenin - "Die nächsten Aufgaben der Sowjet Macht"

land en Duitsland nadat het eerste doel, de beëindiging van de oorlog was bereikt en met betrekking tot de omvorming van de maatschappelijke orde de meeningen uiteenliepen, - een aaneengesloten wil bij de arbeidersmassa's dus niet meer aanwezig was. Ze werden door de onderling concurrerende partijrichtingen "verorverd", verloren heel snel hun invloed op de arbeidersmassa's en hebben daarom ook geen waarde meer voor de partijpolitiek van de leiders. Ze zijn verdwenen, alleen in de plannen van de "revolutionair marxistische partijen" leven ze verder als organen, waardoor men de massa's denkt te leiden.

En toch is de geest die in de revolutionaire arbeidersraden tot uitdrukking kwam niet dood. Is toch het wezenlijke daarin gelegen, dat de arbeiders in deze organen de samenvatting van hun klassekrachten vinden, de overwinning van hun verdeeldheid in vakverenigingen, partijen, richtingen. Als de arbeiders in de dagelijkse klassenstrijd deze eenheid vinden, door spontaan gevormde organen zelf de strijd voeren met terzijdestelling van de oude, hen onderling scheidende organisaties, dan is de geest van de revolutionaire arbeidersraden weer in de arbeidersmassa's, dan ontplooiën de massa's hun wil.

In de tegenwoordige worstelingen zien we steeds weer het begin van dit klassehandelen, maar we zien ook tegelijkertijd die tot nu toe bijna steeds geslaagde pogingen van de oude arbeidersbeweging de leiding van de strijd aan de arbeiders te ontrukken om deze naar de vakverenigingsbureau's te verplaatsen. Zool als de "communisticche" productie der leiders zich lange de omweg van het ambtenarenapparaat van de staat moet voltrekken, zoo moet ook de leiding van de strijd aan de directe heerschappij van de arbeiders worden onttrokken en over het vakverenigingsapparaat worden omgeleid.

Maar de macht van de heerschende klasse in het kapitalisme is zoo geweldig groot, dat alleen de macht van de heele onverdeelde arbeidersklasse hem kan overwinnen. Zoo zeggen de klasseverhoudingen ons, dat de arbeiders alleen kunnen overwinnen, als ze de oude arbeidersbeweging door hun radeneenheid hebben overwonnen, dat ze alleen kunnen zegevieren, als de "wetgevende en uitvoerende macht" in de strijd door de massa's zelf wordt uitgevoerd.

De revolutionaire leus van het proletariaat was in het jaar 1918 in Duitsland: **A l l e m a c h t a a n d e a r b e i d e r s r a d e n**. Deze leus heeft echter alleen dan zin als de macht van de raden de uitdrukking is van de eensgezinde wil van breede arbeidersmassa's, ja, van de heele arbeidersklasse. Eenheid van willen en handelen van de heele arbeidersklasse, dat is de grondslag waarop de macht van de arbeidersraden opgroeit. Hiervoor is het niet voldoende als breede arbeidersmassa's in uiterste nood door eigen handelen aan een ondragelijke toestand een eind maken. Zoo deden ze in 1918 en dwongen slechts de beëindiging van de oorlog af. De positieve wil tot omvorming van de maatschappij, tot het opnieuw regelen van de betrekkingen tusschen de menschen in deze maatschappij moet er bij komen. Voor het eene, de ondragelijke toestand zorgt de kapitalistische maatschappij zelf. Het levenspeil van de arbeidersklasse wordt steeds onhoudbaarder, de loonarbeid wordt voor een steeds groeiende miljoenenmassa tot een vloek, tot een verschrikking, die men niet kan ontloopen. De

toestand spitst zich tenslotte zoo toe, dat in breede massa's de wil geboren wordt om aan deze toestand een eind te maken, en kost wat wil. Maar ze kunnen hem niet beëindigen zonder tegelijkertijd de loonarbeid op te heffen. Ook het staatsocialisme van de leiders brengt geen redding, want het laat de loonarbeid, door de staatsmacht opnieuw georganiseerd, voortbestaan. Daarom moet hij het handelen onder de dwang van de uiterste nood de bewuste omvorming van de maatschappelijke verhoudingen erbij komen. Het beëindigen van de noodtoestand en het bewust scheppen van een nieuwe ordening der maatschappelijke verhoudingen, waarvoor het gezinzicht reeds nu moet worden verspreid is één en dezelfde handeling. Uit de onhoudbare toestand voor de arbeidersmassa's, die als loonarbeiders aan de absolute toename van de ellende zijn prijsgegeven, is er slechts deze ééne redding, dat de loonarbeiders zelf de productiemiddelen in bezit nemen. Maar ze kunnen dat alleen, als ze vereenigd in de raden tot maatschappelijke macht worden en tegelijkertijd gemeenschappelijk, op communistische grondslag de productiemiddelen voor de maatschappelijke behoeften gebruiken.

COMMUNISTISCHE PRODUCTIE EN DISTRIBUTIE

De radenmacht heft de loonarbeid op, hij maakt de arbeiders tot de bepalende factor in de productie. Zijn taak is het, de bevrijding van de arbeidersklasse te verwerkelijken, doordat hij de loonarbeiders tot vrije en gelijke producenten maakt. Maar deze vrije en gelijke producenten moeten hun onderlinge betrekkingen regelen. De vaste regeling van deze betrekkingen, waardoor de gelijkheid en daarmee ook de vrijheid van de producenten wordt gewaarborgd, tot alles beheerschende wet geworden, dat is uiteindelijk de ijzeren grondslag waarop de communistische maatschappij rust. Deze regeling is echter niets anders dan het regelen van het sofiesselingsproces in de maatschappij, - de regeling van productie en consumptie, van de bijdrage van de afzonderlijke producenten in de goederenproductie en van zijn verbruik van de gemeenschappelijk voortgebrachte goederen. En waar de arbeid van de afzonderlijke producent tegelijk zijn bijdrage in de gemeenschappelijke goederenproductie is, kan het niet anders zijn, dan dat deze arbeid ook over zijn aandeel in de voortgebrachte goederen beslist. De arbeid, gemeten naar de tijd van zijn uitoefening, het arbeidsuur, moet als maatschappelijke maatstaf de betrekkingen tusschen de producenten onderling regelen. Het individuele bijzondere arbeidsuur van de afzonderlijke producent is echter geen maatschappelijke maatstaf, het is in alle gevallen en telkens weer opnieuw verschillend. Daarom moet het gemiddelde van alle verschillende arbeidsuren gevonden, en tot maatschappelijk regelende factor worden gemaakt.

Het is onmogelijk op deze plaats de beweging van het communistisch economisch leven op grondslag van het maatschappelijk gemiddelde arbeidsuur nader uit te zetten. Men leze daarover: "Grondbeginselen van de communistische productie en distributie", uitgave van de G. I. C. Wij bepalen ons ertoe op het doorvoeren van de arbeidstijdrekening in de communistische economie

als direct doel te wijzen en beschouwen het dus niet als iets, dat "later wel in orde komt".

De economische eisch van de arbeidstijdrekening drukt zich politiek uit in het beheerschen van de maatschappij door de arbeiders. Het één is niet zonder het ander. In de arbeidersklasse niet in staat de arbeidstijdrekening door te voeren, dan betekent dat niet anders, dan dat hij niet in staat is, de loonarbeid op te heffen, niet in staat is de leiding en het beheer van het maatschappelijk leven aan zich te trekken. Wordt de arbeidstijd niet de maatstaf voor de individuele consumptie, dan is loonarbeid de enige oplossing. Dat wil zeggen: er is dan geen directe betrekking tusschen de producenten en de maatschappelijke rijkdom. Het betekent, dat door het arbeidsloon de scheiding van de arbeider en van het maatschappelijk product een feit is geworden. Of, nietzelfde met andere woorden gezegd: de leiding van het productieproces kan dan niet in handen van de arbeiders zijn. De leiding van het productieproces gaat over op de "statistische" en andere geleerde heeren, die met de verdeling van het "volksinkomen" worden belast. Of opheffing van de loonarbeid en verheffing van het maatschappelijk gemiddelde arbeidsuur tot de spil van de heele economie, of loonarbeid in staatsdienst.

Daarom stellen we als directe leus voor de arbeidersmacht:

De arbeiders brengen alle maatschappelijke functies onder hun direct beheer. Ze benoemen alle functionarissen en zetten ze weer af. De arbeiders nemen de maatschappelijke productie in eigen beheer door aansluiting in bedrijfsorganisaties en arbeidersraden. Zij vreef schakelen hun bedrijf bij de communistische productie in, doordat ze hun productie naar de maatschappelijk gemiddelde arbeidstijd berekenen. Daarmee gaat de heele maatschappij tot de communistische productie over. Er zijn dus geen bedrijven die "rijp" zijn voor maatschappelijke productie en bedrijven die nog niet "rijp" zijn.

Dat is het politieke en tegelijk economische program van de loonarbeiders; in deze zin zullen hun raden de productie overnemen. Het zijn de hoogste eischen, die we in deze vragen kunnen stellen; maar het zijn tevens de laagste, daar het gaat om het zijn of niet zijn der proletarische revolutie.

Van de obligatielening zijn uitgeloot de nummers:

2 en 29. Vrijwillige bijdragen tot 24 October 1934:

- N.N. 1.-; H.M. te A. 2.50; L.L. te Belg. 3.20; W.W. te H. 1.-; P.M. te A. -25; L. (D.K. te B.) 7.20; D.K. te B. 3.-;
- L.B. te A. 1.-; H.B. te A. 2.50; A.M. te N. 1.37; N.S. te H. -10;
- H.P. te A. 2.50; N.N. te N. 1.25; K. te A. 4.55; H.W. te A. 1.-;
- V.V. te A. a/dR. 1.-; T. te A. -10.

We ontvingen deze stellingen uit Praag. Ze zijn, naar "Neue Front" bericht, uitgegeven door een groep revolutionaire marxisten, - "die organisatorisch tot de duitsche sociaal-democratie behoort" - onder de titel: "Revolutionair marxisme en socialistische revolutie".

1. De ervaringen van alle revoluties tijdens en na de oorlog hebben getoond, dat een reformistische en opportunistische politiek tot de nederlaag der arbeidersklasse voert. De voorbereiding der socialistische revolutie, de bevechting der overwinning in de socialistische revolutie en haar verzekering stellen vandaar de radikale breuk met alle reformistische politiek voorop.

2. Deze radikale breuk eischt een fundamenteele wijziging van middelen en taktiek van de politieke strijd en van zijn concrete doelstellingen.

Als teeken van innerlijke verandering en van aanvaarding van het revolutionair marxisme moet de partij haar oude naam S. P. D. opgeven en in een revolutionair marxistische partij opgaan.

3. Het doel is het bevechten van het socialisme op de grondslag van een socialistische duitsche radenrepubliek, die door de diktatuur van het proletariaat beheerscht wordt. De revolutionaire diktatuur is de noodzakelijke overgangperiode naar de socialistische maatschappij. De vernietiging van het kapitalistische systeem door de diktatuur van het proletariaat is de voorwaarde voor de verwelkoming van de persoonlijke en geestelijke vrijheid van alle door 't fascisme onderworpen menschen.

4. Voor de leiding van deze strijd heeft het proletariaat een doelbewuste partij nodig. Deze partij kan en mag slechts de revolutionaire voorhoede van het proletariaat bevatten. Dehalve kan slechts lid worden, wie in de revolutionaire strijd proefhoudend blijkt, de diktatuur van het proletariaat aanvaardt, en zich aan de besluiten der partij onvoorwaardelijk onderwerpt. De partij bedient zich van alle legale en il-legale strijdvormen. Ze is verplicht, massabewegingen, massastakingen en de gewapende opstand voor te bereiden en te organiseren.

5. In geval van oorlog wijst de partij iedere openlijke of bedekte vorm van "vaderlandsverdediging" af. Ja, ze wekt het proletariaat op, met haar de imperialistische oorlog om te zetten in een burgeroorlog, teneinde de diktatuur van het proletariaat te verwelkamen. Middelen daartoe zijn e.a. massastakingen en gewapende opstand.

6. Na de verovering van de politieke macht wordt het oude staatsapparaat totaal kapot gemaakt. Alle machtsbevoegdheden gaan over op de arbeidersraden, kleinboeren- en landarbeidersraden. De raden oefenen de diktatuur van het proletariaat uit. De leiding der diktatuur berust bij de "Revolutionair Marxistische Partij".

7. De verzekering van de macht berust totaal op oprichting van een socialistisch leger bij het gewapende proletariaat.

8. Het beroepsbeambtendom wordt afgeschaft. Alle in openbare diensten staande personen worden door de raden benoemd en kunnen ten alle tijde afgezet worden.

9. Ter ondersteuning van de revolutionaire diktatuur organiseren de arbeiders en aangestelden zich in industrieorganisaties.

10. Drukkerijen en kranten worden inbeslag genomen. Bekendmakingen, radio en ieder andere soort berichtendienst staan onder toezicht en controle der raden.

11. Het geheele kapitalistische eigendom wordt zonder schadeloze stelling ontgeld. De algemeene arbeidsplicht en controle der productie door de raden wordt ingevoerd.

12. Alle banken worden tot een centraalbank aaneengesloten. Op dezelfde manier volgt de aaneensluiting van alle verzekeringsondernemingen.

13. Landbouwhypotheken worden direkt nietig verklaard. De pacht wordt afgeschaft. Grondbesit, voor zover dit niet uitgaat boven wat voor gesinsvoeding noodig is, wordt zonder schadeloosstelling onteigend. Er vindt een nieuwe verdeling van de grond plaats al naar de behoeften van de kleinboeren en landarbeiders.

14. Voor de verzorging van de volksvoeding geschiedt de verplichte aaneensluiting van alle konsumenten. De geheele kleinhandel wordt in het distributiesysteem van de radenrepubliek ingelijfd.

15. De buitenlandse handel wordt door de oprichting van een monopolie voor de buitenlandse handel geconcentreerd.

16. De opbouw van het socialistisch bedrijfsleven geschiedt onder leiding van een bureau voor planmatige productie.

17. De kultuur- opvoedings- en ontspanningsinrichtingen worden beheert tot nut van 't algemeen. Kunst en wetenschap staan onder toezicht van de staat, die hen verstatrekkende bevordering in de hand werkt. Opvoedkundig doel van alle opvoedingsinrichtingen is de vorming tot de socialistische gemeenschap.

Stelling 13 vervolgt nog:

De boederijen worden in kooperaties aaneengesloten. Waar de voorwaarden aanwezig zijn, worden Landbouw-model-grootbedrijven opgericht.

A 3

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter verlosheid en telkens dieper ontvrieching van het productiewaardeloosheid vinding, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbuiting zijn prilgevoen. De toenemende verarming en de steeds groeiende onmenselijkheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijs aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het behaar en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, van DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN en te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestaan van de arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIE!

Zevende Jaargang No: 15
November 1934 No: 1

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

OVER DE NIEUWE REGELING VAN DE DUITSCHE ARBEIDSWETGEVING

a. ALGEMEENE OPMERKINGEN

Volgens de algemeene opvatting bij vriend en vijand betekent de op 1 Mei in werking getreden wet op de regeling van de nationale arbeid (A.O.G.) van 20 Jan. 1934 een totaal nieuwe regeling van de bedrijfs- en arbeidswetgeving, een volkomen breuk met de heele afgeloopen eeuw van sociaal politieke ontwikkeling en met bijna alle oude instellingen en begrippen op het gebied van het arbeidsrecht. Volgens de heersohende nationaalsocialistische ideologie zijn er in het Duitschland van tegenwoordig geen "werkgevers" en geen "werknemers" meer. De "arbeidsmarkt" is afgeschaft, en zelfs heeft het onder deze titel verschijnende ambtelijk rapport van het Rijksbureau voor arbeidsbemiddeling en werklozenverzekering onlangs deze titel moeten wijzigen. 1) De betrekking tusschen de bezitters van productiemiddelen en de loonarbeiders berust niet meer op het "geld betalen zonder gevoel (Carlyle)", maar is veranderd in een "bedrijfsgemeenschap" tusschen de "leider" van het bedrijf en zijn "volgers" die gegrondvest is op "vaderlijke zorg" en "trouw". (Paragr. 2 - II A.O.G.). De eerste van de 9 algemeene grondstellingen, waarin art. 426 van het Versailler vredesverdrag van 1919 onder toonaangevende invloed van de vakvereenigingen en speciaal van de Amerikaanse vakvereenigingsleider Samuel Gompers zijn "duurzame weldaden voor de loonarbeiders van

1). De tot maart 1934 regelmatig als bijlage bij het officiële orgaan van het Rijksarbeidministerie (Reichsarbeitsblatt) verschenen gegevens over de "arbeidsmarkt" zijn sinds April 1934 omgedoopt in gegevens over de "werkloosheid". Aan de inhoud is daarbij niets veranderd.